

Ohlášky – neděle 17. 4. 2022

Dnes prožíváme **Slavnost Zmrtvýchvstání Páně**.

- Příští neděle 24. 4. 2022 bude **2. neděle velikonoční (Božího milosrdenství)**.

- **Neděle 17. 4. 2022 v 10:30** mše svatá ze Slavnosti Zmrtvýchvstání Páně v kostele sv. Václava v Lovosicích.
- Mše sv. v Sulejovicích 17. 4. 2022 **nebude**.
- **18. 4. 2022 Pondělí velikonočního oktávu**, mše sv. **v 9:00** v kostele sv. Václava.
- Úterý **19. 4. 2022 mše sv. nebude**.
- Čtvrtek **21. 4. 2022 od 17:30 Velikonoční koncert pro Charitu Lovosice** v kostele sv. Václava v Lovosicích. Vystoupí: **Lovosický chrámový sbor, Tutti Pazzi** (sbor Gymnázium Lovosice), **Kořata a Kořátka** (sbor ZŠ Sady pionýrů Lovosice).
- **Zemřel pan učitel Antonín Pátý**, pohřeb bude v kostele v Čížkovicích v sobotu 23.4.22 10:00
- **Pravidelné svaté liturgie řeckokatolické** budou každou neděli od 14:00h v kostele svatého Václava v Lovosicích.

Bohoslužby během týdne

Lovosice, farní kostel sv. Václava

Ne	9:00
Út, St, Čt	8:00
Pá	16:30

V zimním období jsou mše sv. v úterý, ve středu a ve čtvrtek ve **farní kapli**.

Sulejovice, kostel Nejsvětější Trojice
3. neděle v měsíci v **8:00**

Farní kavárna vždy v neděli po mši sv.
Náboženství pro školní děti v úterý od 14 h

**Římskokatolická farnost sv. Václava
v Lovosicích
Zahradní 32/2
41002 Lovosice**

IČO: 46772537
farnost.lovosice@seznam.cz
www.farnostlovosice.cz

R.D. ICLic. Mgr. Józef Szeliga
statutární zástupce farnosti
+420 777 020 426
jw.szeliga@gmail.com

P. Mgr. Ladislav Nádvořík SDB
kaplan
+ 420 603 845 460

Václav

č. 21 (2022)
17. 4. 2022

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

**Týdeník Římskokatolické farnosti sv. Václava
v Lovosicích**

Youcat (16. – 18. část)

Církev se však vždycky pevně držela toho, že Ježíš z Nazareta, narozený z Panny Marie, „**je zároveň pravý člověk a pravý Bůh**“. Přijmout to však nebylo vždycky snadné! C. S. Lewis říká o Ježíšovi: „Bud tento muž byl a je Boží Syn, nebo je to šílenec. Lze ho zavřít do bláznice, lze na něho plivnout a lze ho zabít jako démona; ale také je možné padnout mu k nohám a prohlásit ho za svého Pána a Boha. Ale nechodte na mě s tím moralizujícím blábolem, že to byl veliký učitel lidstva. Tuto možnost nám neposkytl. Nic takového si nikdy nepřál.“ Mám-li si představit, že bych měl uctívat Boha, který by si držel od těla špinu tohoto světa, okamžitě bych se stal ateistou. Jenomže vím, že to, po čem toužil Sartre, je pravda - „Bůh, kterého se lze dotknout a který žije“. Bůh přijal lidskou tvář.

Proč existuje utrpení?

Budeme mluvit o utrpení chudých, o bolesti nemocných a o slzách dětí, kolem kterých nemůže žádná teologie přejít bez povšimnutí. Mladí manželé se těší na miminko. Děťátko přijde na svět bez rukou. Proč Bůh dopouští něco takového? Provokoval jsem jednou jednoho starého kněze řadou katastrof, ke kterým došlo v mém okolí. Jenom potřásal hlavou a pak mi pokojně odpověděl jedinou větou: „Bůh nedělá chyby.“ Jen jsem polknul a dlouho jsem se s tím nedokázal vypořádat. Později jsem se seznámil s matkou dítěte s Downovým syndromem. Řekla mi: „Našeho Felixe bychom nevyměnili za žádné dítě na světě. Je to sluníčko naší rodiny...“

Bylo v Božím plánu lidské utrpení a smrt?

G. W. Leibniz (1646-1716) je autorem pojmu teodicea (řecky: „ospravedlnění Boha“) pro otázku zabývající se tím, proč všemohoucí a dobrotivý Bůh dopouští zlo. S utrpením tohoto druhu se musí vypořádávat každý člověk, ať už z toho viní Boha nebo ne. Nevěřící považuje život za souhru náhod nebo za loterii, ve které někteří prostě mají smůlu. Křesťané ale prohlašují, že nic takového není možné. Slza jediného dítěte by vyvrátila smysl vesmíru, kdyby nepřišel ten, který „stírá každou slzu z očí“ (srov. Zj 21,4). Ani křesťané však nemají v kapse, na důkaz Boží dobroty, univerzální recept na odstranění veškerého utrpení. I

oni jsou, tak jako každý jiný člověk, naprosto bezradní tváří v tvář nepochopitelným podobám nezaviněného utrpení. Trpí nejen lidé, ale i zvířata; v určitém smyslu trpí celé stvoření. A přece křesťané věří, že se vyplácí žít, že každý život, který Bůh dává, stojí za to. Musí nicméně od okolí snášet nepříjemnou otázku: „**Kdepak byl ten váš Bůh, když se stalo tohle neštěstí? Jak na ni mají reagovat?**“ Předkládají tu otázku Bohu, někdy se slzami v očích, někdy s lehkým náznakem vzpoury, tak jako třeba Romano Guardini (1885-1968): „Bože, proč potřebuješ ke spáse ty hrozné okliky, utrpení nevinných a lidskou vinu?“ Guardini byl přesvědčen, že při posledním soudu bude člověk nejen odpovídat na otázky, ale že je také bude Bohu klást.

Jak je prožívána „nemoc“ ve Starém zákoně?

Ani v nejmenším to není bezbožné. Ani Bible neodděluje utrpení sterilně od Boha. My lidé se s Bohem často rozčileně přeme, a dokonce ho obviňujeme: „Hospodine, proč jsi tak vzdálen, proč se skrýváš v dobách tísně?“ (Žl 10,1). A což teprve chudák Job, který přijde úplně o všechno: „Volám k tobě o pomoc – neslyšíš, naléhám – ani pak o mě nedbáš“ (Job 30,20). V utrpení člověk zakouší Boží moc. Ve vlastním jednání se až příliš spoléhá na sebe a je slabý. Utrpením je tříben, a proto dospívá k moudrosti a rozvaze. říká bl. kardinál John Henry Newman (1801-1890)

Může Bůh všechno? Je všemohoucí?

Jak na to Bůh odpovídá? „0 kolik totiž převyšují nebesa zemi, o to se liší mé chování od vašeho, mé smýšlení od smýšlení vašeho“ - praví Hospodin (Iz 55,9). **Jsme mu lhotejní? Opravdu nikdy nechybuje? Jestliže Bůh všecko ví a všecko může, proč nezabrání zlu?** Otázka Boha a utrpení zůstává tajemstvím, které je provázáno i řadou jistot. Víme, že Bůh je všemohoucí, jinak by nebyl Bohem. Víme, že Bůh stvořil dobrý svět. Existenci zla a utrpení právem vnímáme jako narušení, trhlinu, jako něco, co by zkrátka nemělo být. Písmo svaté chápe svět jako podstatně otrávený zlem, avšak původcem toho zla není a nemůže být Bůh. Bůh je nepřítelem zla; vždyť jeho myšlenky vedou k našemu „blahu, a ne k utrpení“ (Jer 29,11). Izaiáš si dokonce troufne říci: „Jako matka utěšuje svého syna, tak já vás potěším“ (Iz 66,13).

Proč se Ježíš tolik zajímá o nemocné?

Všechny nitky se nakonec sbíhají k Ježíšovi. Bůh vstupuje ve svém Synu dokonce i do utrpení svého stvoření, až do radikálního bodu, kdy umírající Syn vykřikne na Otce: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ (Mk 15,34).

4/ Projevit lásku

Ostatně v tomto ohledu jsem čím dál víc přesvědčen, že nejkrásnější výchovou, kterou mohou rodiče dát svým dětem, je ukázat jim, že se mají rádi, že se stále ještě milují. Projevovat si něžnost, držet se za ruce, být k sobě pozorní, to je skutečně pevný základ, který poskytuje dětem jistotu, i když už jsou třeba dospělé. Rodiče si často dělají starosti o budoucnost a o emoční rovnováhu svých dětí, ale někdy zapomínají na to základní – ukázat svým dětem, že se mají rádi!

Rande s překvapením

Ale vraťme se k tomu mému známému. Při našem rozhovoru jsem dostal nápad, který teď považuji za svůj „recept“. Aby tato rande mohla být zamilovaná, nesmí se z nich stát rutina. Abychom se vyhnuli rutině, musíme zavést element překvapení.

A tak jsem jim navrhnul, aby se střídali v tom, že každý toho druhého někam pozve. Tento měsíc pozve on ji do divadla, další měsíc zase ona jeho do čínské restaurace. Účelem hry je samozřejmě udržet v tajnosti co nejdéle, jak bude večerní program vypadat. Mým přátelům se nápad velmi zamlouval a od té doby to tak dělají každý měsíc. Další manželské páry mých přátel se rozhodly rovněž vyzkoušet tento recept a občas dostanu i nějakou fotku z originálního „místa činu“.

Doufám, že mnozí z čtenářů, kteří žijí v manželství, tento recept také vyzkouší. Je to jednoduché, snadno realizovatelné a jistě velmi prospěšné pro manželskou lásku, potažmo pro celou rodinu. Starat se o svou rodinu totiž v první řadě znamená pečovat o své manželství.

(z knihy René-Luca Patnáct podobenství)
